

Վերջին ամիսների ընթացքում
հայ ինտելեկտուալների համար
վերսին նոյն հարցը ձեւակերպ-
վեց. ո՞ր է մեր տեղը գորապաց-
ված աշխարհում եւ ո՞ր անվտան-
գային ու սնտեսական հաճակար-
գերում է հնարավոր Հայաստանի
առջեւ կանգնած բազմարնույթ
ու բազմադիմի խնդիրներն անա-
րյուն ու անցավ լուծելը: Հարցը
կարող էր եւ չձեւակերպվել, եթե
այն չսրեին աշխարհի տարբե
հիմնական ուժային կենտրոնների
ներկայացուցիչները: Օրինակ,
Եվրոպական ոփավանագետները,
ովքեր ասացին, որ ամինար է հա-
մատեղել Եվրոպական միությանը
Հայաստանի ասոցիացումը Մար-
սային միության լիարժեք անդամ
դառնալու հետ: Կամ ԱՄՆ նախ-
կին դեւական բարության տիկին

Վուրդ անհիշելի ժամանակներից մերձավորաբեւըան հնագույն բաղաբակրության մեկ, անբաժանելի մասն է: Սա դատմություն է եւ իրեւ դատմություն անվիճելի ճշնարություն է: 16-17-րդ դդ. քուրֆ-դարսկական դատերազմների, տեղահանությունների, աննախադեղ ավելի ու թալանի մոջավաճաջային ժամանակի հետևանոնվ հայ ժողովուրդ վեցնականարես բաժանվեց արեւելահայերի եւ արեւնահայերի: Դայ ազատագրական շարժման լավատես ու տաղանդաւաս մասնակի ծողողությունը ամենուրեց օգնություն փնտերելով հայկական բարձրավանդակը օսարադավան ճնշումից եւ հալածանից ազատագրելու համար, կարողացան հետարիւրել ու համոզել ռուսական կայս

թյան, տարածի փինքության եւ ինմոնուրով խուռ հետարքություն Անդամայացնելու հնարավորությունից զրկված դադարեց «Հայկական ճարգ» անունը կրելուց եւ բաժանված լինելով հինգ Վաշչական ճիավորների մեջ, դարձավ կովկասյան փոխարքայության մի հավաքաջր: Խորհրդային ժամանակներում Տնտեսական բայցայումը վերականգնելու նույն վաշչական բացարությունների ուժով էլ Հայկական ԽՍՀ դարձած Արեւելյան Հայաստանը մինչեւ 1936թ. հանդիսացավ խորհրդային Անդրկովկասի մաս:

Այսօր մեր մատվորականներից շատերը, փորձելով դատության մեջ վիճություն մեր ներդասնակ գոյության առհավաքչյան, մեզ հիշեցնում են, որ հայ ժողովուրդը ոչ

թյան մասին: Եվրասիականության գաղափարախոսությունը, մեծ վերադարձումով, կարելի է

Դաշինքը Ռուսաստանի եւ Արև
Մերձավոր դաշնակիցների հետ:
Անցած խան աշխաների ընթաց-
քում աշխարհի ուրիշ եւ ոչ մի բե-
տություն կամ դաշինք մեզ չեն
սկել անվտանգության այնոհիսի
Երաշտին, ինչողիսին սկել է
ՅԱՊԿ-ը, եւ, մասնավորաբես,
Ռուսաստան: Նրանի, ովքիր ցի-
ֆրիկորեն վիճարկում են այս դարզ
Ճշնարսությունը եւ փորձում են
Եվրոպական կամ արեւմյան ար-
ժեթիւնը հակադրել անվտանգա-
յին այս դասկերացուալներին, կրկ-
նում են այս նույն սխալները, ինչ
որ վերջին 300 տարում մեռ նախա-
նիները արդեն մի քանի անգամ
արել են:

Սեմ կարող են ժարուհակել
դարձ հայեցողի կրավորական
դերում մնալ եւ սղասել, թե ինչով

ՄԵՐ ԱԼԵՐՆԻ ԽԵՂԱՍՏԻ ՀԱՅՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՊԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Երբ սրված է լուսրելու հնարավորություն՝ որտեղ եւ ում հետ լինելու

Ոլիքոնը հեռանալուց առաջ ասսաց, որ Եվրասիական միության ստեղծումը խորհրդային Միության վերսէիծնան փորձ է, եւ այդ դաշճառով էլ դա նրանի բոյլ չեն այ: Այս բնարկումները հետարքեցնելու կամ խնդիրը դարձեցնելու համար Եվրասիական մասնական հանձնաժողովի կութագիայի նախագահի, դրոֆեսոր Վիկտոր Խոհստենկոն դեկտեմբերին հայտարարեց, որ Հայաստան, իհարկե, Եվրասիական երկիր է: Այս անվիճելի թվացող ճշմարտությունը, սակայն, վերջերս ծավալված բնարկումներում բազմաթիվ մեկնաբանությունների եւ դժվար համատեղվող ժեսակեցների նյութ է դարձել: Նոյնիսկ այնքան, որ դժվարանալիվ կողմնորոշվել դարտադրվող կաղադադարների միջեւ, ոմանի նոյնիսկ սկսել են մատուցել միանգանայն անկախ, ինքնամեկուսացած Հայաստանի հեռանկարի մասին (ինչպես օրինակ՝ Եվրցարիան Ժամանակակից Եվրոպայի մեջ): Թվում էր, թե 200 ասրի շարունակ անվիճելի թվացող ճշմարտություններն, ըստ որոնց Արեւելյան Հայաստանը մեկընդմիւս ճամանակակից աշխարհագործության, իսկ հետո նաև խորհրդային Միության, եւ դրանով որոշակի աշխարհագործության միավորնան անբաժանելի մասնիկ է դարձել, սկսել են արդեն վիճելի թվալի: Այս հոդվածի նոյանական է միասին մատուցել մեծ աշխարհում մեր անվտանգ ու արտահոս ժամանակին:

Երիխ ծավալվել դեմի Առաջա-
վոր Ասիա: 1805-1828թթ. ռուս-
տարական մատերիալների ըն-
թացքում արեւելահայերով բնա-
կեցված տարածի մեծ ճամաց ան-
գավ ռուսական ժրադետության
տակ, որտեղ հետ բերվեցին եւ վե-
րահաստավեցին վերիիշյալ տե-
ղահանություններից հետո այդ
ժառանգները: Համեմայն
դեռև, այդուս հիմնավորեցին ի-
րանում դեսպան Ալեքսանդր Գրի-
գորյենովն ու իր համախոնները ի-
րանի օսիկին ուղղված այդ դա-
հանցը: Այսդիսով, ռուսական
թագի հովանու տակ անցած հաս-
վածում այդ դեմքերից երկու տաս-
նամյակ անց հայությունը կրկին
սկսեց կազմել բնակչության մե-
ծամասնությունը: Նոնց այդ ժա-
մանակներից էլ Արեւելյան Հա-
յաստանն ընդունված է եղել ան-
վանել ռուսական ազդեցության
գոտի, նաեւ այդ դաշնառով է
այն դարձել 20-րդ դ. աշխարհա-
բաղաբական իմաստով նախկին
կայսրությանը փոխարինած
ԽՍՀՄ-ի մաս: Արեւմյան Հայաս-
տանը մնաց Օսմանյան կայսրու-
թյան կազմում եւ չորս անգամ
գրավվելով ռուսական զորքերի
կողմից, դիվանագիտական եւ
բաղաբական խաղերի ազդեցու-
թյան տակ չորս անգամ էլ վերա-
դարձվեց բռնթերին: Այդ չորս ան-
գամներից յուրաքանչյուրից հետո
թուրքական կայրագություններից
իերևանց հասարաւոր արևմտա-

թե կովկասյան ժողովուրդ է, այլ մերձավորաբեկելիքան կամ առաջավորապիտական: Այս տաճարանությամբ կովկասյան ժողովուրդ են միայն Վրացիները, իսկ առդրեշանցիները՝ թյուրքական լեզվաբնանին մի ճաս: Անդրկովկաս կամ Հարավային Կովկասա աշխարհաբաղադրական եզրը մեր օրերում արդյուն ունի՞ բաղադրական կամ աշխարհաբաղադրական բովանդակություն: Պարզ է, որ Անդրկովկասը Կովկասյան լեռներից այն կողմն է Ռուսաստանի համար: Պարզ է, որ Այսրկովկասը Կովկասյան լեռների մեր կողմն է այս կողմից նայողների համար: Պարզ է, որ Կովկասի երկու կողմերը՝ հյուսիսն ու հարավը մեկ անքորդությամ՝ Մեծ Կովկասի մեջ ներառելը խստում է աշխարհաբաղադրական հետաքրքրությունների մասին մեր տաճարացամի մեջ հարեւանների՝ Ռուսաստանի, Թուրքիայի եւ Իրանի կողմից: Այսիսկ, ուզե՞մ թե չուզե՞մ, օգտագրութելով աշխարհաբաղադրական մեր միավորին տրվող վերոհիշյալ անվանումներից մեկնումնեկը, դուք օբյեկտիվութեն սկսում են դատել աշխարհաբաղադրական այս կամ այն նախադասվությունների շրջանակներում:

Ըստ Հայկ հարյուրամյա ավանդության ունեցող հաճարել, Ակահի ունեցած նալով, օրինակ, Լեռ Գոմիլյովին: Այդ գաղափարախոսության կողմնակիցներն են փորձել եւս փորձում հիմնավորել նախկին Ռուսական կայսրության-նախկին ԽՍՀՄ-ի-այսօվկա ՄՊԴ-ի տարածում ընդհանուր աշխարհաբազմական միավորի հնմոնուրուն գոյրթյան իրավունքը եւ նրա բաղադրական առանձիւթյունը: Որպիտելու առանց բաղադրական առանձիւթյան աշխարհաբազմական այդ տարածքը միշտ կաւկանանդված եւ դաշտանականություն է լինելու, ծայրասիհանանգայուն արտաքին ջախջախիչ ազդակների հանդեմ: Վերջեւուս առանձիւթյան գործիչներից մեկը Երևանում դատում էր, որ Եվրասիական հեռանկարի հարցում առասկան բաղադրական վերնախավում հստակութեան ուրվագծը վել է Երեւ խումբ: Առաջին խճրում Ռուսաստանի հնմոնակուսացման կրթմանակիցներն են, ովքեր սերում են Ելիհյան ժամանակաների լիբերալ Վերնախավի ակունքներից: Նրանք կարծում են, որ Ռուսաստան այնքան մեծ է, որ կարող է միանալայն ինմարզավ լինել, եւ նոյնիսկ իր տարածում ընդունակ է լինել:

Կվերջանա Արևմուտք-Ռուսասա-
սան եւ Ռուսասան-Զինասան
զլորալ բանակեց-Երկխոսությու-
նը: Թերեւս դա է այն մատօններ-
ի շարժագիրը, որն իսուում են
հավասարահեր եւ հավասարա-
մուն Հայաստանի մասին: Այ-
սիմն՝ Եվրոպային եւ Ռուսա-
սանին հավասարապես մոն, կամ
որ նոյնն է՝ Եվրոպայից եւ Ռու-
սասանից հավասարապես հե-
ռու: Մեր այն խոռոշ սնտեսագետ-
ները, ովքեր խոսում են Եվրոպա-
կան միություն-Շվեյցարիա նա-
խաժիրի մասին, ինըն այս գա-
ղափարի կրողներն են: Կա եւ այլ
տարբերակ. միացնել մեր զաները
մեր աշխարհաբանական դաս-
ակիցների այն զաներին, որն ու-
ղղված են լինելու Եվրոպական
միության եւ Ռուսասանի միջեւ
գոյություն ունեցող դաշը բանդե-
լուն: Եվ այդիսկով փորձել իրա-
կանություն դարձնել Մեծ Եվրո-
պայի տեսլականը, որը, Ո՞՛ նա-
խազահ Պուտինի խոսերով, կա-
րող է տարածել Լիսարոնից մին-
չեւ Վլադիկովսկով: Այն, որ Եվրոչ-
նովակիների մեջ այս գաղափար-
ների կրողներ չկան եւ չեն լինելու,
միանգամայն հասկանալի եւ
բացարելի է, բայց անհնար է, որ
նոր Եվրոպայում բնական ծա-
վալման այսդիսի հնարավորու-
թյան կողմնակիցներն խորա
բառականեն:

Եկ Վերջինը: Մեր ինտելեկտուալ վերնախավի որոշ ներկայացուցիչներ վճռականաբես համաձայն չեն, թէ, օրինակ, Քայասանը եւ Կրաստանը Մեծ Մերձավոր Արեւելիքի մաս դարձնելու ծրագրի մի դրսեւորում է այդ մասին Վիկիպեդիայում անհանար հոդվածներ տեղափորելը: Նրանք բնձիթաղով ասում են, որ Վիկիպեդիան այնքան ոչ լաւօնական բան է, որ որևէ անհանաձայն մարդ կարող է դրանք ջնշել: Ես էլ ուզում եմ հարցնել. ինչո՞ւ մինչեւ հիմա ոչ մեկի մտով չի անցել Քայասանը, Կրաստանը ու Աղրթազանը Մեծ Մերձավոր Արեւելիքի դեսությունների ցուցա-

կից հանելը: Արդյոյ մենք համաձայն ենք 90-ական թթ. սկզբին ձեւավորված այն ծրագրին, ըստ որի Հարավային Կովկասը ոչ թե Եվրասիական տարածի, այլ Մեծ Մերձավոր Արևելիցի մասն է:

ԱՐԱ ՏԱՓԱՐՁԱՌ

Քաղաքական վերլուծաբան,
քանախրական գիտությունների

Կայունն ու
փոփոխականը
Տիգրան Մեծից
մինչեւ մեր օրերը

Դեռ 4500 տարի առաջ, երբ Հայկական լեռնաշխարհում Հայկ Նախարար ստրումդները սկսեցին ձեւավորել հայկական էթնոսը, մեր նախարար մասին խոսում էին որդես այն ժամանակվա ամենաաշխաղավակիր աշխարհագործական տարածի՝ Սերճավոր ու Միջին Արևելիքի տեղաբնիկ ժողովրդի մասին։ Որքան էլ օսար դաշվերներով չարախնող տարբեր կենծ գիտնականներ չարախնոյան հայերի տեղաբնիկության վրա եւ փորձեն մեզ այստեղց-այստեղց երկուրներ հայտարարել, օրյեկտիվ գիտական աշխարհի հաճար անվիճելի է, որ հայ ժողովուրդը որդես ժողո-

1918թթ. ընթացքում տեղաբնիկ արևմտահայությունը ամբողջովին ցեղասպանության ենթակվեց: Այնուա որ Առաջին աշխահամարտից հետո ռուսական զորերի անկանոն օահանջի դարձայում Խորհրդային Ռուսաստանի դեկավար ստրավեց մի դեկտեմբերյան Դայաստանի անկախությունը ճանաչելու վերաբերյալ, սակայն գործնականում անիրականանալի այն դարձածառով, որ Արեւմյան Դայաստանում ֆիզիկապես գոյություն չուներ այն բնակչությունը, որը դեռ է ընթացել իր սովորական կառուցեր դեռևություն: Ահա այդեւ Մեծավոր Արեւելի մաս կազմող Արեւմտահայաստանը դադարեց բաղադրական եւ աշխարհավայական կատեգորիա լինելուց: Իսկ Արեւելյան Դայաստանը սնտեսական բայցածու-

Ե Ռուսաստանի միջեւ։ Այս ճնշումը, ճանավանդ եթե ուղղորդվի մեր բազմավեկությունը արտահին աւդաֆականության գրաւարժի հնարավորությունը սահմանափակելուն ուղղված գրծողություններով, կարող է դաշտառ դառնալ հասարակական կամ աւդաֆական նոր ներքին լարվածության, մի նոր հիմաքափության եւ ահագնացող անտարերության։ Չենց դրա համար էլ մեր բարագական վերնախավի այն միանգամայն հավասարակշռված դատողությունները եւ հայտարարություններն այս ճնշումն, որ ինտերացիայի այս եւելու գործընթացների միջեւ ներքին հակասություն չկա, ոչ միայն ճիշտ են, այլև ազնիվ մեր բարագական մասնակիության ավանդությունների ժամանելումից։ Եվ իսկապէս, մեր հասարակական բարագական մասի ամբողջ դաս-

Պչաբանի «Անկարելի կարելին» միեսի ընդալից հաջողությունը Մոնթեալում

իերասան կամ թենադրիչ մասնակցել է մոտ 30 թատրոնային հրուց թվում հսկանացի բանասեղծ Եւ թատրագիր Գարսիա Լոռկայի ստեղծագործությունների հիման վրա գրված դիւնեսներ: Պչաճյանի վերոնշյալ գործին շատ դաշտահականորեն է ծանրացել. «Երևան փոքրություններէ ետք, առուու մը կրկին անզամ թ՛մՍ-ի գրադարանը զացի, Եւ կարծե անտես ձեռք մը զիս առաջնորդեց «Անկարելի կարելին» հասորին Եւ անմիջապես կարը ստեղծուեցաւ, Եւ ես սիրահարուեցայ առաջին իսկ վայրկեանէն», խոստվանել է նա:

Գալով սյուժեին, դա մեր եւ երան-
կության երկու աշխարհների հան-
դիման դասնությունն է: Բեմը այդ
հանդիման վայրն է, որտեղ մեր աշ-
խարհից եկածները հարցուիդրի են

Ենթարկվում, որդեսզի դարձվի, թե
արժանի՞ են արյոյն երջանկության
աշխարհը մուտք գործելու, թե՞ ոչ:
Ընդհանուր առանձ երգիծական եւ
զվարճալի նյութ լինելով, այս իրա-
կանում չափազանց լուրջ հենմ ունի,
որ հարցադրություններ հարուցանող է եւ
մասեր բորբոքող:

Վերոնցյալ բենադրությանը մասնակցել են Երիտասարդ, դերասաններ Մերի Թաւաջանը, Մեղեղի Աղուրյանը, Արեն Մանուկյանը, Որբեր Գրիգորյանը, Պատիկ Կամելը, Մարի-Լոր Սիմեսիեն, Վիգեն Ֆռունջյանը, Ռազմիկ Օգոնյուշյանը, Արամազդ Խորայիլյանը եւ Արտեն Արարյանը, որոնց դերասանական «կոփումը», ըստ սկիզբանի մաճուկի հաղորդագրություններին, մենք կը դարձին անկասկած բե-

մադրիչի բացարիկ տաղանդին, կարողությանը եւ փորձառությանը»:

Սայնի Ֆրանքֆուրտում գործող «Դայ մեդիա» հրատարակությունը 2012-ի դեկտեմբերին լույս է ընծակել «Ղարաբաղ. Ժիշտ ծաղող հայերի Երևան» ժողովական գրքը, որը պատմում է Ղարաբաղի պատմությունը՝ սկսած 1915 թվականից մինչև այսօր։

1940-ին, Հալեպում (Սիրիա): Ուսա-
զը է Համազգայինի Կարեն Եփիկտ
Ամարանում, որտեղ էլ հետագայում

աւել դասավանդել է: Սկսել է գրել ետասարդ տարիից եւ թարգմանուուններ կատարել հայկաբեն անգերեն եւ ֆրանսերեն գրական էջերից: 1976-ին ժղովակիոնսկել է Փարիզ, որտեղ եւ ընակվում է ներկայում: Փարիզում ուսուցչությանը զուգահեռ երարք տարիներ Վարել է ժողով Ար Հովհաննես Սկրիշ Եկեղեցու դիվանագությունը: Ետինակ է 11 նժեապավալ հատուների՝ վելեր, դասմ-

ածներ, հուշագրություններ եւ թա-

Դուց դասնությանը թրքակից Նախին Պենզողով հիշատակում է, թե նախկինում Կայաստանի նաև կազմած Ղարաբաղն այժմ Աղրեջանին է դատկանում: «Եթե որեւէ կարաբաղոց ասե, թե ինը Աղրեջանին է դատկանում, խնդիր կունենա, հակադառնու է Արգումանայն, հայեր 3000 տար է, ինչ Շարաբաղում են բնակվում: Սա Երանց հայեցանին է: Այս փասոր ոչ ոք չի կարող առաջանալ»:

փոխել: Այօր Ղարաբաղի Քանրադեսությունն ազա Երկիր է, իր ժողովրդականական ճանադարիով ընթացած նախագահով, որ տակավին չի ճանաչվել համաշխարհյան հանրության կողմանց: «Ինչո՞ւ Ձեր գրում չեմ կարեռել վերոբեյալք», հարցին Արգումանյանը դասախանում է, թե գրի համահեջինակ դարապահի Ղարիբ Բարյային հին ջանացել են գրում խաղաֆականությանը չանդրացանալ, անմի որ «Ղարաբաղի խաղաֆական իրավական մասին բանավեճ հարուցող գրեր եաւ կան, բայց չկա գիր, ու նկարագրում է այնտեղ աղորդ մարդկանց: Սա ուրախ գիր դիմի լիներ: Լրաշամիջոցներում հաճախ եաւ կան են ներկայացնում դարաբաղդներին, ուզում էին ցույց տալ, որ այնտեղ աղորդները եաւ դարգ մարդիկ են, որ նրանցից որեւէ մեկը դատերազմ չի ուզում:» Անրադառնալով ուրախ դասմություններով գիր ստեղծելու գաղափարին, Արգումանյանը ներկայացնում է, թե իր նախնիները Ղարաբաղից են, հետիաթների ու լեզենդների Երկիր Ղարաբաղում եաւ դատանություններ են իրեն տրամադրել: Երեք չի մոռանում արձակուրդներին դադ ու տափի մուս լեռներում անցկացրած օրերը, նրանցից սասացած գերմությունը, դասիարակությունը: Ղարաբաղիներն առանձնահատուկ մայնություններ ունեն՝ հաճույքով են ծիծաղում, հյուրներկալ են, եաւ ասող-խոսող, բայց նաև՝ եաւ համար: «Այդ է դատարող, որ գրի եաւ դրվագներում ավանակը ներկա է», հար-

ეს უკინამეობრ მათასწავანიოւმ է. «ცეც ზარალი ე მად-
მარტყვ խორხელანძლერები მცირ է: Այն խաղաղ կեნդაնի է, վნა-
սათու չէ, բայց համառ է: Եթե մի բան չի կամტაնու, որեւէ մცირ
չի էլ կարող მարտարել: Սի ուրիշ խորհրդանիք էլ Ստեփանա-
կերի մուსքը զարդարող Պաղեկ-տաշիկի հոււշածան է, որ
ցոյց է ասիս մեծերի հանդեպ մեր խոր հարգանքը»: Արզուმա-
նյանը მაտնում է, թե իրեն էաւ მատնույթուններ են հավաել,
մի խանջը լսել է իր դպու ու ասից, մյաները՝ Ղարաբաղում
ապրող իր ընկերներն են փոխանցել: Գրում էաւ են ասացված-
երը: Արզումանյանը մեկնաբանում է, թե ինչու է Ծերպայա-
վանների մեջ ամենաաւագ սիրու «Օգնիր ուրիշներին, որ նրան
էլ եեց օգնեն» ասրբեակը: «Եթե մարդիկ իւր չօգնեն, կարդին
մարդ չեն լինի, ասուս է նա հիւսաւկելով ալրեժօանցիների ու
հայերի միջեւ դասերազը: Սի րողեռու ընկերները հանկարծ
թենամի էին դառնում, իսկ միակ մեղքը այլ ազգի դատկանելն
էր: Կարեւու է ըմբռնել, թե ընկերն ազգություն չի ծանաչում: Ով
սա հասկանա, բարզցության ծուլակն ընկնելու փոխարեն ըն-
կերներին կօգնի»: «Նախ զորանչին տես, հետո հարսնացու ըն-
րի» ղարաբաղյան մեկ ուրիշ հմասնություն մեջբերելով թերը
հետարքվում է հեղինակն այդուն է վարվել: «Կինս գերմանու-
իի է, զորանչին հետ ուր են ծանոթացել» ծիծաղում է Արզումա-
նյանը, «բայց զոհ են ու էաւ են հարգու նրան»: Արմեն Արզու-
մանյանը Ղարաբաղի մասին մատնող գրից առաջ հրատար-
կել է «Օգնեցնի, հաճախորդներ զայս են» գիրքը, եւ իմնիրեն
խոսացել է ասրեան մի զիր գրել: «Ուզում եմ մարդկանց ինչ-
որ բան մատնել: Միզուց աշխարհի իմ աշխատանի՛ միջոցով
մի ինչ ավելի լավը դառնան: Եթե մարդիկ ժողովու են, որեւէ ինչ-
որ բանի հասել ես»: Իսկ լեզվական հժկարություններ՝ «Գերմա-
նիան այլու օսար չէ, իմ եւկիրն է: Եթե 20 տար առաջ եկա, ոչ մի
բան չիտեղ օսար չէ, իսկ իհմա հաճույք է դատապում, որ զգացմուն-
երու կարղանում են ծեւակերտել, միաժամանակ հայսնազր-
եամ են եթամի տունությունո»:

Ներկա պատճենի մասին Նախը Բարյայանը ծնվել է 1955-ին Արցախում: Ավարտել է Դոնի Ռուսովի համալսարանի փիլիսոփայության ֆակուլտետը, Ստեփանակերի Մերուժ Մաշտոց համալսարանի դրույեկտորն է, դրոֆեսոր: 50-ից ավելի գիտական հոդվածների, փիլիսոփայության, միջազգային իրավունքի ուսումնական ձեռնարկների հեղինակ է:

Արմեն Արգումանյանը ծնվել է 1961-ին, Բարվում: Ժուռանյաշիկա է ուսանել Դոմի Ռուստովի ղետական համալսարանում: Ավարտելուց հետո աշխատել է Ռուսաստանի հարավում, տարբեր օրաբերերում: 1993-ից բնակվում է Գերմանիայում: 2007-ին մասնակցել է Եկրում առաջին անգամ անցկացված արձակի եւ հրադարակախոսության «Նոր նավահանգիս» մրցույթին: Նրա՝ ռուս-գերմանական բարեկամության մասին տասքը կոչվել է «Հնա հարեւա Գերդա Տաշիկը» դասմվածքն ընդգրկվել է «Նոր նավահանգիս» անդրությանում: 2011-ին լոյս է տեսել նրա անդրանիկ ժողովածուն «Օգնեցնի, հաճախորդներ գալիս են. Ծիծաղաւարժ տասմություններ հիմնանութիւն և անոնություն»:

Ծին թույլ կտան առցանց միանալ Վանաձորում եւ Արցախում գործող մասնաճյուղերին եւ արդյունավետ դասընթացներ կազմակերտել ուսանողների ավելի լայն լսարանի համար:

Դայաստանի ազգային ագրարային համալսարանն ունի այս լաբորատորիական առավելագույն արդյունավե-

տուբյամբ օգսվելու հաջողված փորձ։ ՎկիվաՍել-USU-ի հետ համագործակցության արդյունում, համալսարանի Ազրորիզնեսի հետազոտությունների եւ կրթության միջազգային կենտրոնում, դեռ մեկ տարի առաջ է սկսել գործել տեսակոնֆերանսների ժամանակակից դահլիճը, որը համացանցի միջոցով վիրտուալ կատարյալ ուսումնական միջավայր է արդարության համար։

րանների միջեւ։
«Նոր տեխնոլոգիաները ենթադրում
են ժամանակի սննդեսում։ Տեղեկա-

ածության բարձր մակարդակ եւ արագ ռուսություններ կայացնելու հմտություն: Ենի ճգտել են ստեղծել այնոյիսի դպի-աններ, որոն ալյախովելու են ուսա-ռողի հաջողելու հավանականությունը: Մասնագիտացման ժանապարհին շանց ճիշտ ուղղորդելու առաջին բայ-լու, թե՛ւս, եղած տեղեկավորությունից ուղավելագույնն ճիշտ եւ արդյունավետ ճգտելու հմտության ուսուցանումն է», - ասել է ՎիկաՍել-ԱՌՍՀ-ի գլխավոր քնօ-քնի Օսման Յիհելիան:

ԱՆԱՀԻՏ ՇՈՎՄԵՓՅԱՆ Գերմանիա

